

ΖΩΖΗ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές Πάρου

1. Κυβοειδῆς βάση ἐπιτύμβιας στήλης ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο. Ἡ ἄνω ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία πιθανῶς ἔφερε τετράγωνο τόρμο γιὰ τὴν στερέωση τῆς στήλης, ἔχει ἀπολαξευθεῖ ἱκανῶς γιὰ μεταγενέστερη χρῆση, πιθανῶς γιὰ νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὡς γούρνα. Εἰκ. 1.

Ὁ ἀρχικὸς τόπος καὶ χρόνος ἐντοπισμοῦ τοῦ λίθου εἶναι ἄγνωστοι. Παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἐμμ. Φωκιανὸ στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Πάρου στις 16-10-09, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε ὅτι τὴν εἶχε βρεῖ σὲ μπάζα σὲ χωματερὴ τοῦ νησιοῦ. (Εὐρετήριο Μουσείου Πάρου Α 1796).

Ύψ. 0,18 μ., μῆκ. 0,37 μ., πλ. 0,30 μ.

Ύψ. γραμμ. 0,015 μ.

1ος αἰ. π.Χ.

Ἀμμία

Μαραθωνίτις

χρηστή

χαῖρε.

Τὰ γράμματα ἀπολήγουν σὲ ἀκρεμόνες. Ἡ ὀριζόντια κεραία τοῦ Α τεθλασμένη. Ἀμμία μαρτυρεῖται στὴν Πάρο, *IG XII 5, 389* (2ος αἰ. μ.Χ.), ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορα μέρη τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου (*LGPN I, II, IIIA, IIIB, IV, VA, s.v.*)¹

Τὸ ὄνομα Μαραθωνίτις εἶναι, ἀπ' ὅσο γνωρίζω, ἀμάρτυρο. Ἡ Ἀθηναία δημότις καταγόμενη ἀπὸ τὸν δῆμο τοῦ Μαραθῶνος φέρεται ὑπὸ τὸ δημοτικὸ Μαραθωνία, πρβλ. *IG II² 3950.3, 6780, 6781, 6810, 7175.5*, ἢ ἐκ Μαραθωνίων, πρβλ. *IG II² 2361 B.53, 3555.6, 3704.7, 4078.5, 6764.2, 6771.2, 7490 II.6*, κλπ. Ἐνα ἀκόμη στοιχεῖο ἐμποδίζει νὰ εἶναι Ἀττικὸ δημοτικὸ τὸ ὄνομα Μαραθωνίτις· ἐφ' ὅσον ἡ Ἀμμία ἐτελεύτησε τὸν βίον στὴν Πάρο, θὰ ἔπρεπε νὰ φέρεται ὑπὸ τὸ ἐθνικὸ τῆς Ἀθηναίας, πρβλ. *IG VII 1615* (Τανάγρα): ἐπὶ Εὐφροσύνη Κριτοβούλου Ἀθηναία, *Πολέμων 4* (1949-51) 89, 268 (Δημητριάς): Ἀρίστιον | Δερκύλου | Ἀθηναία, *EAD 30, 144* (Δῆλος): Κρινῶ Ἀρτέμωνος | Ἀθηναία, | γυνὴ δὲ Ληναίου τοῦ | Ἀρτέμωνος Ἀθηναίου, | [χρηστή] χ[αῖρε], *IG XII 1, 388* (Ρόδος): Δαμῶ | Ἀθηναία, *A. Maiuri, Nuova silloge epigrafica di Rodi e Cos*, Florence 1925, 137: Ἀξιοθέα | Ἀθηναία | χρηστὰ χα[ῖρε].

Ἡ Ἀμμία λοιπὸν δὲν εἶναι Ἀθηναία τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ὄνομα Μαραθωνίτις δὲν εἶναι

Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸν δάσκαλό μου Ἄγγελο Ματθαίου γιὰ τὴν προτροπὴ δημοσίευσης τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τὴν ἀμέριστη βοήθειά του.

1. Μαρτυρεῖται καὶ Ἀμμία ἐκ Μαραθωνίων στὴν Ἀττικὴ, βλ. *IG II² 3704.6* (3ος αἰ. μ.Χ.).

θηλυκό Ἀττικό δημοτικό. Πιθανῶς² νὰ δηλώνει τὴν καταγωγή τῆς Ἀμμίας ἀπὸ χωρίον τῆς Πάρου, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα ἦταν *Μαραθῶν*. Τὴν πιθανότητα νὰ πρόκειται γιὰ Παριακὸ δημοτικὸ ἐνισχύει ἡ ἐπιγραφή Ἀρχίλοχος Μυρριναιῖος σὲ ἀργυρὸ κύπελλο τοῦ 1ου αἰ. μ.Χ. ἀπὸ τὸ Boscoreale (Νάπολη Ἰταλίας), σήμερα στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου· μία ἀπὸ τὶς τέσσερις ἀνάγλυφες ἀποσκελετωμένες μορφές ποὺ παριστάνουν γνωστοὺς ἀρχαίους ποιητές, ταυτίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή μὲ τὸν Ἀρχίλοχο τὸν Πάριο.³ Ἡ ὑπαρξὴ ἀρχαίου χωρίου στὴν Πάρο μὲ τὸ ὄνομα *Μυρσίνη* μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ Παριακὴ ἐπιγραφή τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων (*IG XII 5, 244*). Τὸ τοπωνύμιο *Μυρσίνη* ἐπιβιώνει καὶ σήμερα στὸ νησί· ἡ ὁμώνυμη περιοχὴ βρίσκεται κοντὰ στὰ *Κακάπετρα*, πάνω ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ *Παρασπόρου*. Ἐὰν πράγματι τὸ ὄνομα *Μαραθωνίτις* συνδέεται μὲ ἀρχαῖο Παριακὸ δῆμο,⁴ εἶναι ἐλκυστικὸ νὰ ὑποθέσει κανεὶς ὅτι τὸ *Μαράθι*, τοπωνύμιο περιοχῆς, ὅπου καὶ τὰ ἀρχαῖα λατομεῖα μαρμάρου, ἀποτελεῖ ἐπιβίωση τοῦ ἀρχαίου τοπωνυμίου *Μαραθῶν*.⁵

2. Στήλη τεφρόφαιου ἀσβεστολίθου. Ἐλλεῖπει ἡ ἄνω ἀριστερὴ πρόσθια γωνία καὶ τμῆμα τῆς ἀριστερῆς πρόσθιας ἐπιφάνειας. Στὸ ἄνω τμῆμα φέρει ἐγχάρακτο τρίγωνο γιὰ τὴν σχηματικὴ ἀπόδοση ἀετώματος, καὶ στὸ κέντρο του ἐγχάρακτη παράσταση ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀποδίδει σχηματικὰ τὸ ἄνω μέρος ἀνθρώπινης μορφῆς: κεφάλι, λαιμὸς καὶ κορμὸς μὲ μορφὴ ὀρθογωνίου, χωρὶς ἀπόδοση τῶν χειρῶν. Ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος εὑρεσης τῆς στήλης εἶναι ἄγνωστοι. Φυλάσσεται στὸ Λαογραφικὸ Μουσεῖο Νάουσας (ἀρ. εὐρ. 63). Εἰκ. 2.

ῴψ. 0,34 μ., πλ. 0,205 μ., πάχ. 0,06 μ.

ῴψ. γραμμ. 0,013 μ. (τὸ C στὸν 2ο στίχο) - 0,03 μ.

3ος αἰ. μ.Χ.

Ἐρμῆς . Σω-
σάδου ἐτ-
ῶ<ν> ἐξήκ-
ο<ν>τα.

1 Μεταξὺ τοῦ τελικοῦ σίγμα τοῦ ὀνόματος Ἐρμῆς καὶ τοῦ ἀρχικοῦ τοῦ ὀνόματος Σωσάδου

2. Ἄλλη ἐκδοχὴ εἶναι ἡ λ. *Μαραθωνίτις* νὰ δηλώνει τὴν καταγωγή τῆς Ἀμμίας ἀπὸ πόλη ποὺ ἔφερε ὄνομα ὁμόρριζο πρὸς τὸν Ἀττικὸ δῆμο τοῦ *Μαραθῶνος*. Ὁ Στέφανος Βυζάντιος (*Meineke*, p. 432) παραδίδει: *Μαραθωνία*, πόλις Θράκης οὐκ ἄπωθεν Ἀβδήρων. τὸ ἔθνικόν *Μαραθωνιάτης*. Τὴν μαρτυρία του φαίνεται νὰ ἀθετεῖ ἡ ἔρευνα διορθώνοντας τὸ λῆμμα, βλ. Λουίζα Λουκοπούλου et al., *Ἐπιγραφὲς τῆς Θράκης τοῦ Αἰγαίου*, Ἀθήνα 2006, 86, T220 καὶ σημ. 1 (πρβλ. σελ. 61, T89 καὶ σημ. 1).

3. Ο. Rubensohn, s.v. *Paros*, *RE* 1949 c. 1807· ἐπίσης D. Clay, *Archilochos Heros. The cult of Poets in the Greek Polis*, Harvard University Press 2004, 61-62 καὶ πίν. 32. Ἀπὸ ἐλλιπῶς δημοσιευμένο Παριακὸν ὄρον χωρίου, βλ. Γ. Κουράγιος – Σ. Δετοράτου, *ΑΔ* 54 B2 (1999) [2006] 790/791 (*SEG* 54, 794) εἶναι γνωστὰ δύο ἀκόμη τοπωνύμια, Ἐλῆς, ὁ (-τος), καὶ Λευκόν, τό. Αἰξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ πρῶτο τοπωνύμιο ἐπιβιώνει καὶ σήμερα στὴν Πάρο· Ἐλῆτας εἶναι περιοχὴ λίγο ἐξω ἀπὸ τὴν Παροικία. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξει ἐὰν οἱ *Λεῦκες*, ὄρεινὸ χωριὸ στὸ μέσον τῆς Πάρου, ποὺ ἀπέχει περὶ τὰ 10 χλμ. ἀπὸ τὴν Παροικία, εἶναι τὸ Λευκὸν τῆς ἐπιγραφῆς.

4. Γιὰ τὴν πιθανότητα ὑπαρξῆς δῆμων στὴν Πάρο, βλ. καὶ M. H. Hansen, Th. H. Nielsen (ἐπιμ.), *An Inventory of Archaic and Classical Poleis. An Investigation conducted by the Copenhagen Polis Centre for The Danish National Research Foundation*, Oxford 2004, s.v. *Paros* (G. Reger), 766.

5. Ὁ συσχετισμὸς τοῦ ὀνόματος *Μαραθωνίτις* τόσο μὲ χωρίον τῆς Πάρου μὲ τὸ ὄνομα *Μαραθῶν*, ὅσο καὶ μὲ τὴν θρακικὴ πόλη *Μαραθωνία* ὀφείλεται στὸν Ἄγγελο Ματθαίου, τὸν ὁποῖο καὶ πάλι εὐχαριστῶ.

ὕπαρχει στιγμή, προφανῶς γιὰ τὴν διάκριση τῶν λέξεων. Τὸ ὄνομα Ἑρμῆς σύνηθες στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, ἀπαντᾷ καὶ στὴν Πάρο, βλ. Ἄν. Ὀρλάνδο, *AE* 1975 (Ἀρχαιολογικὰ Χρονικά), 6-8 (*SEG* 26, 970.23) [περὶ τὸ 212 μ.Χ.].

1/2 Σω|σάδου· δεδομένων τῶν παραλείψεων στοὺς στίχους 3 καὶ 4 θὰ μπορούσε νὰ ὑποστηρίξει κανεὶς ὅτι τὸ ὄνομα εἶναι Σωσιάδου καὶ ὅτι ὁ χαρακτὴς παρέλειψε τὸ γιῶτα. Ὡστόσο διστάζω νὰ τὸ διορθώσω, διότι ὁ σχηματισμὸς τοῦ ὀνόματος εἶναι ὀρθός, πρβλ. Θηβάδης, Πειθάδης, Ἀρχεάδης. Τὸ ὄνομα εἶναι ἀμάρτυρο· μαρτυρεῖται Σωσιάδης στὴν Ἀττικὴ καὶ στὴν Τήνη, βλ. *LGPN* II καὶ I, s.v. ἀντιστοίχως, καὶ Σωτάδης, μεταξὺ ἄλλων καὶ στὴν Πάρο [ὁ.π., σ. 35-36, ἀρ. 74 (*SEG* 26, 1000)].

3, 4 ἐτ|ῶ<ν> ἐξήκ|ο<ν>τα. Ὁ χαρακτὴς παρέλειψε τὰ Ν.

3. Τὸ ἀριστερὸ τμήμα κυβοειδοῦς βάσης λευκοῦ μαρμάρου. Ἀπέληγε ἄνω καὶ κάτω σὲ κυμάτιο, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπολαξευθεῖ, ὅπως ὑποδεικνύουν τὰ ἴχνη του στὴν πρόσθια πλευρὰ. Ἐλλείπει ἐξ ὀλοκλήρου ἢ πίσω πλευρὰ. Στὴν ἄνω πλευρὰ φέρει τόρμο (πλάτ. 0,09 μ., μέγ. σωζ. μήκους 0,07 μ., βάθ. 0,05 μ.) γιὰ τὴν ὑποδοχὴ, πιθανώτατα, στήλης. Στὴν κάτω πλευρὰ φέρει ἐπίσης ἓνα μικρὸ, ἐπιμήκη τόρμο (0,01X0,027 μ.). Ἡ βάση βρέθηκε στὴν περιοχὴ τῆς Ἀγορᾶς, πίσω ἀπὸ τὴν οἰκία Δημητρακοπούλου (βλ. καὶ παρακάτω ἀρ. 7). (Εὐρετήριο Μουσείου Πάρου Α 1806). Εἰκ. 3.

ῴψ. 0,155 μ., μῆκ. (μεγ. σωζ.) 0,22 μ., πλ. (μεγ. σωζ.) 0,21 μ.

ῴψ. γραμμ. 0,01 (Ο) - 0,018 μ.

2ος/1ος αἰ. π.Χ.

Ἐφάλου [- - -]

τοῦ Κτησιφ[- -].

Τὰ γράμματα ἔχουν ἀκρεμόνες. Τὸ ὄνομα Ἐφαλος εἶναι σπάνιο. Ἀπαντᾷ μία μόνον φορὰ στὴν Πάρο, *IG* XII, 5, 344 (1ος αἰ. π.Χ.): Ἐφαλος | Δειφάνους, καὶ μία στὴ Σίφνο.⁶

1 μετὰ τὸ κατὰ γενικὴν ὄνομα τοῦ νεκροῦ θὰ ἀκολουθοῦσε τὸ πατρωνυμικὸ του, πρβλ. *IG* XII, 5, 332, 334, 360.

2 Κτησιφ[- - -]: τὸ ὄνομα τοῦ πάππου τοῦ νεκροῦ θὰ μπορούσε νὰ συμπληρωθεῖ ὡς Κτησιφ[ἴλου], Κτησιφ[ῶντος], Κτησιφ[άνους]. Τὰ ὀνόματα ἀπαντοῦν στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου· συνηθέστερο εἶναι τὸ ὄνομα Κτησιφῶν, τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖται στὴν Πάρο, *IG* XII 5 293, καὶ στὴν Θάσο.

4. Τεφροδόχος κάλπις ἀπὸ ὑπόλευκο μάρμαρο μὲ κυανότεφρες φλεβώσεις. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια ἀδρὰ εἰργασμένη μὲ βελόνι. Στὴν ἄνω ἐπιφάνεια διαμορφώνεται περιχειλῶμα γιὰ τὴν τοποθέτηση τοῦ πώματος. Ἡ ἐπιγραφή ἔχει χαραχθεῖ σὲ λειασμένη ταινία στὸ μέσον περίπου τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφάνειας τῆς κάλπιδος. Παραδόθηκε στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Πάρου ἀπὸ τὸν κ. Ἐμμ. Φωκιανὸ στίς 16-10-09, ὁ ὁποῖος δήλωσε ὅτι τὴν εἶχε βρεῖ σὲ μιάζα

6. Βλ. Ν. Papazarkadas, "The Epigraphy of Honours at Siphnos: New Evidence" στὸ Ρ. Martzavou & Ν. Papazarkadas (eds.), *Epigraphical Approaches to the Post-Classical Polis: Fourth Century B to Second Century AD.*, Oxford University Press, 181-198, ἀρ. 1 (ὑπὸ ἐκτύπωσιν). Ἀριθμὸς εὐρετηρίου Μουσείου Σίφνου 298.

σὲ χωματερὴ τοῦ νησιοῦ. (Εὐρετήριο Μουσείου Πάρου Α1797). Εἰκ. 4.

Ύψ. 0,28 μ., διάμ. 0,45 μ.

Ύψ. γραμμ. 0,013 (Ο) - 0,019-20 μ.

4ος/3ος αἰ π.Χ.

Ἡρακλείδου.

Τὸ ὄνομα Ἡρακλείδης (-ας) ἀπαντᾷ στὴν Πάρο, βλ. *BCH* 98 (1974) 435, ἀρ. 28 (2ος αἰ. π.Χ.) καὶ *IG* XII 5, 378 (2ος -3ος αἰ. μ.Χ.), καὶ στὴν Θάσο, βλ. *LGN I*, s.v. καὶ εἶναι κοινότατο στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο.

5. Τεφροδόχος κάλπιν λευκοῦ μαρμάρου, ἀκέραη. Ἐσωτερικὰ εἶναι ὀρατὰ τὰ ἴχνη κατεργασίας μὲ τὸν τύκο. Στὴν ἄνω ἐπιφάνεια διαμορφώνεται περιχέλωμα γιὰ τὴν τοποθέτηση τοῦ πώματος. Ἡ ἐπιγραφή ἔχει χαραχθεῖ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλος. Εἰκ. 5.

Ἡ κάλπιν βρίσκεται σήμερα στὴν κατοχὴ τοῦ κ. Μ. Μαύρη στὴν οἰκία του στὰ Κλήματα Παροικιάς Πάρου, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε ὅτι ὑπῆρχε στὴν ἀποθήκη τοῦ πατέρα του στὰ Κακάπετρα Πάρου.

Ύψ. 0,29 μ., διάμετρος βάσης 0,34 μ., διάμ. χεῖλους 0,38 μ.,

Ύψος γραμμ. 0,027 (Ο) - 0,04 μ. (Υ).

4ος αἰ. π.Χ.

Θεμιστοῦς.

Τὸ ὄνομα εἶναι σπάνιο· ἀπαντᾷ μόνον στὴν Ἀττικὴ, βλ. *LGN II*, s.v., στὴν Δῆλο καὶ στὴν Κρήτη, βλ. *LGN I*, s.v.

6. Πῶμα τεφροδόχου κάλπιδος. Ἐλλεῖπει τμῆμα τῆς περιφέρειας. Ἡ λαβὴ εἶναι ἀπολαξευμένη. Ἡ ἐπιφάνεια ἀδρὰ εἰργασμένη μὲ βελόνι ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Τὸ χεῖλος τοῦ πώματος ἐσωτερικὰ ἐπιμελῶς λειασμένο. Εἰκ. 6.

Τὸ πῶμα βρίσκεται σήμερα στὴν κατοχὴ τοῦ Ἴμμ. Δαφερέρα, στὴν οἰκία του στὴν Πούντα Παροικιάς Πάρου. Σύμφωνα μὲ μαρτυρία τοῦ ἰδίου, βρέθηκε σὲ «κατοικία» σὲ κτῆμα ἰδιοκτησίας του στὴν θέση Καμινάκι, ἐπὶ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Παροικιάς-Πούντας.

Ύψ. 0,10 μ., διάμ. 0,47 μ.

Ύψ. γραμμ. 0,02 (Θ) - 0,032 μ. (Κ).

4ος αἰ. π.Χ.

[- - -] καὶ Ἰθαίου.

Ὁ σύνδεσμος καί,⁷ ὑποδεικνύει ὅτι στὴν κάλπιν περιέχονταν τὰ ὀστά τουλάχιστον δύο

---

7. Δὲν εἶναι σύνηθες νὰ συνδέονται τὰ ὀνόματα τῶν νεκρῶν στὶς ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές μὲ τὸν σύνδεσμο καί· ὁ σύνδεσμος χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν προσθήκη καὶ δεύτερης ἀναγραφῆς σὲ Ἀττικὴ ἐπιγραφή καὶ σὲ ἐπιγραφή τοῦ Ἰωροποῦ, βλ. ἀντιστοίχως Ὀλγα Ἀλεξάνδρη, *AD* 29 (1973-1974) [1979] B1, 141 (*SEG* 29, 202, καὶ *Συμπλήρωμα τῶν Ἐπιτύμβιων Μνημείων τῆς Ἀττικῆς*, ὑπὸ Βούλας Ν. Μπαρδάνη καὶ Γ. Κ. Παπαδόπουλου, μὲ τὴν συμβολὴ Β. Χ. Πετράκου, Ἀθῆνα 2006, ἀρ. 4), καὶ Μ.

νεκρῶν. Τὸ δεύτερο ὄνομα θὰ εἶχε χαραχθεῖ στὸ τμήμα τοῦ πάματος ποὺ ἐλλεῖπει ἢ στὴν κάλπιν. Ἡ σχέση τῶν δύο νεκρῶν δὲν προκύπτει ἀπὸ τὸ κείμενο.

Τὸ ὄνομα Ἰθαῖος εἶναι σπάνιο. Μαρτυρεῖται στὴν Ρόδο, βλ. *LGN I*, s.v. (Λίνδος, 27 π.Χ.) καὶ *SEG* 39, 732, B.38 (Ρόδος, πρῶτο μισὸ τοῦ 1ου αἰ. π.Χ.).⁸ Ὁμόρριζα εἶναι τὰ ὀνόματα Ἰθαγενῆς, ποὺ μαρτυρεῖται στὴν Εὐβοία καὶ στὴν Καμάρινα τῆς Σικελίας, βλ. ἀντιστοίχως *LGN I* καὶ III.A, s.v., καὶ Ἰθαμῆνης ποὺ μαρτυρεῖται ἐπίσης στὴν Εὐβοία, στὴν Κρήτη καὶ στὴν Ἀττική, βλ. *LGN I* καὶ II s.v. Τὰ ὀνόματα ἔχουν τὴν ἴδια ρίζα μὲ τὸ ρῆμα ἰθαίνω = εὐφρονῶ (Ἡσυχ.) καὶ τὸ ἐπίθετο ἰθαγενῆς.

7. Δύο τμήματα ἐπιμήκους λευκοῦ μαρμάρου ποὺ συνανήκουν καὶ συγκολλῶνται. Φέρουν τὸ ἄνω τμήμα μιᾶς ἐνεπίγραφης *tabula ansata*, καθὼς καὶ τὴν ἀπαρχὴ μιᾶς δευτέρας μὲ ἀνάγλυφο τετράφυλλο ρόδακα. Τὸ μνημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται εἶναι ἄδηλο. Οἱ λίθοι εἶναι ἐνσωματωμένοι στὸ κεφαλόσκαλο τῆς οἰκίας Δημητρακοπούλου, στὴν Ἀγορὰ τῆς Παροικιάς. Εἰκ. 7.

Μῆκος τμήματος α' (ἐνεπίγραφου): 0,67 μ., μῆκ. τμήματος β' 0,35 μ., ὕψ. (σωζ.) 0,125 μ., βάθ. 0,255 μ.

Ὑψ. γραμμ. 0,018 μ.

1ος αἰ. π.Χ./1ος αἰ. μ.Χ.

Νίκων Εὐήμερου.

Τὸ ὄνομα Νίκων, συχνὸ στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, μαρτυρεῖται στὴν Πάρο στοὺς ὑστέρους χρόνους τέσσερις φορές, ἐνῶ στὴν Θάσο ἀπαντᾷ ἤδη ἀπὸ τὸν 6ο αἰ. π.Χ., βλ. *LGN I*, s.v. Τὸ ὄνομα Εὐήμερος ἀπαντᾷ σὲ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, καὶ στὴν Πάρο, βλ. *LGN I*, s.v.

8. Τμήμα ἐπιγραφῆς ἐντοιχισμένης στὸν ὄροφο τῆς οἰκίας Δαμία (πρώην Βιτσαρᾶ),⁹ στὴν ὁδὸ Λοχαγοῦ Κορτιάνου στὴν Ἀγορὰ τῆς Παροικιάς. Εἰκ. 8.

2ος αἰ. π.Χ.

[Ἀ]ριστοκλείας.

Τὰ γράμματα ἔχουν ἀκρεμόνες. Τὸ ὄνομα *Ἀριστόκλεια* δὲν μαρτυρεῖται στὴν Πάρο. Εἶναι συχνὸ στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, βλ. *LGN I*, II, IIIA, IIIB, IV, VA, s.v.

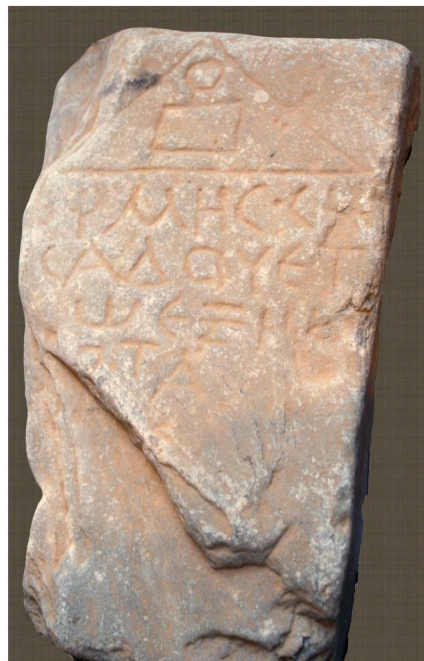
Πωλογιώργη, Ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές ἀπὸ τὸ δυτικὸ νεκροταφεῖο Ὁρωποῦ, *HOPOS* 10-12 (1992-1998) 338, ἀρ. 9.

8. Ἡ ἐκδότις τῆς ἐπιγραφῆς Β. Κοντορίνη, *Ἀνέκδοτες ἐπιγραφές Ρόδου* II, Ἀθήνα 1989, 38, στηριζόμενη στὴν ὁμωνυμία τοῦ πατρωνυμοῦ καὶ στὴν σπανιότητά του ὑπεστήριξε ὅτι ὁ ἀναγραφόμενος στὴν Ροδιακὴ ἐπιγραφὴ ταυτίζεται πρὸς ἐκεῖνον τῆς Λινδιακῆς, καὶ ὅτι στὴν ἀναγραφὴ τῆς Λίνδου (27 π.Χ.) θὰ ἦταν πολὺ ἠλικιωμένος.

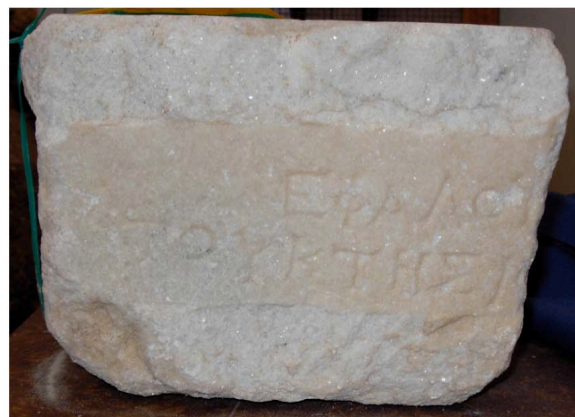
9. Ἡ οἰκία εἶναι κηρυγμένο μνημεῖο (ΦΕΚ 209/Β/178-3-89). Στὴν ἐξωτερικὴ πλευρά της εἶναι ἐντοιχισμένη ἡ ἐπιγραφὴ *IG* XII 5, 298 (βλ. *Δελτίον* Φεβρουαρίου 2011, www.greekepigraphicsociety.org.gr).

Εικ. 1. Ἡ βάση τῆς Ἀμμίας (ΜΠ Α1769)

Εικ. 2. Ἡ στήλη τοῦ Ἑρμοῦ
(Λαογραφικὸ Μουσεῖο Νάουσας Πάρου, ἀρ. εὐρ. 63)

Εικ. 3. Ἡ βάση τοῦ Ἐφάλου (ΜΠ Α1806)

Ἐπιτύμβιες ἐπιγραφές Πάρου

Εἰκ. 4. Ἡ τεφροδόχος κάλπις τοῦ Ἡρακλείδου (ΜΠ Α1797)

Εἰκ. 5. Ἡ τεφροδόχος κάλπις τῆς Θεμιστοῦς (κατοχή Μ. Μαύρη)

Εἰκ. 6. Τὸ πῶμα τῆς τεφροδόχου κάλπιδος τοῦ Ἰθαίου (κατοχή Ἐμμ. Δαφερέρα)

Εικ. 7. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ Νίκωνος (οἰκία Δημητρακοπούλου)

Εικ. 8. Ἡ ἐπιγραφή τῆς Ἀριστοκλείας (οἰκία Δαμία)